

### [Anker Lau.]

over, at der på visse områder, særlig med hensyn til de faglærte, er vanskeligheder ved at skaffe folk nok. Hvis man ser på arbejdsløsheden i de forskellige fag, finder man den største procent hos arbejdsmænd, gartneriarbejdere, malere, murere, tjenere, søfolk m. v., men det er områder, hvor liberaliseringen ikke kan siges at bringe forværring. Der er derimod meget lave arbejdsløshedsprocenter på en række faglærte områder, hvor der måske endda kan tales om overbeskæftigelse, og hvis liberaliseringen overhovedet skulle kunne virke på arbejdsløsheden, hvad jeg forøvrigt ikke tror den kan, så måtte det da være på disse områder. Det er i hvert fald urimeligt at ville skræmme folk bort fra liberaliseringen under påberåbelse af arbejdsløshedstal, som ikke har noget som helst med virkeligheden at gøre.

Man ser også ofte bort fra den prismæssige indflydelse, som liberaliseringen vil have. Det er mig uforståeligt, at man fra regeringens side næsten synes at nære en sygelig angst for, at noget skal blive billigt her i landet, skønt forbrugerne ellers mærker prisstigningerne nok. Kan der købes billigere varer i udlandet, taler man om, hvorledes man kan spærre for importen, i stedet for at sætte varen på friliste, så man kunne skaffe forbrugerne billigere varer og sætte de priser, der måtte være for høje her i landet, ned. Det er jo med hele det formål som baggrund, vi har fået hele den store industriundersøgelse i vareforsyningsudvalget, og nu ser man, at man tænker på, hvis varerne bliver for billige og der købes for meget, at belaste disse importvarer med forbrugsafgifter. Man skulle vel ellers tro, at man måtte være interesseret i at få lavere priser og eventuelt at få for høje produktionsudgifter og produktionsavancer ned. Og taler man om for høj avance indenfor handelen, hvad den høje regering jo med særlig stor glæde plejer at gøre, så er fri import da også her midlet til at få de sunde, de rigtige priser frem.

Der tales også ofte fra regeringens og industriens side om, at det må være en forudsætning for en fortsættelse af liberaliseringen, at man får lavere toldsats i udlandet, men det siger sig selv, at Marshallplanens krav om frigørelse af den vesteuropæiske samhandel ikke kan vente på det. Det er uheldigt, at forskellige lande søger at sætte deres toldsats op f. eks. på de varer, de skal føre på friliste, men det bliver Marshallorganisationens sag at få dette hindret eller reguleret. Vi kan ikke vente på disse ting, som det jo formentlig

vil tage år at få rettet. Jeg kan kun sige, at de danske myndigheder og erhvervsorganisationer har gjort en betydelig indsats ved at fremskaffe materiale til belysning af udlandets toldsats. Man vil ikke blot bringe dette materiale frem ved de kommende internationale toldforhandlinger i Torquay, men har forelagt klagerne for OEEC-organisationen, der vel også har mere myndighed til at hindre, at liberaliseringen besværliggøres ved told. Men vi må og skal følge hovedlinien i liberaliseringsprogrammet, og jeg vil også advare mod at overdrive talen om, at dansk eksport hindres ved toldsats i udlandet. Vi må holde os til realiteter, hvor der virkelig er en positiv hindring tilstede, og ikke opstille skræmmebilleder, som ikke har noget med virkeligheden at gøre.

Men nu er tiden jo gået, og virkningerne af den førte politik begynder at vise sig. Nationalbanken og en række ministre har fået betænkelige miner på og taler advarende ord både her og i Paris imod liberaliseringens fortsættelse. Trods disse udtalelser og trods balanceskønnet og nationalbudgettet hører jeg dog stadig til dem, som mener — hvad jeg også gæv udtryk for ved en tidligere lejlighed —, at man maler med for mørke farver og gør det i den hensigt at slippe for at føre liberaliseringen videre. Hvis man virkelig for alvor troede på den sorte pessimisme, som man så ofte giver udtryk for, ville det jo være ganske uforvarligt ikke at foretage sig noget nu.

Det er i det hele taget forkert at fremstille liberaliseringen som noget beklageligt og som noget, man mest muligt skal stritte imod. Liberaliseringen er en verdensudvikling, og den kommer som en gave til os, som redning fra en håbløs og bundløs planøkonomi, der ingen mulighed har for at virke opbyggende hverken på mennesker eller på økonomi.

Den herværende amerikanske ambassadør har fornylig udtalt, at hun håbede, at man her i landet ville gå i spidsen med liberaliseringen. Vi bestemmer naturligvis selv herhjemme, i hvilken grad vi vil liberalisere, men det er min overbevisning, at vi ville tjene vort land ved at følge dette råd.

Jeg skal så til slut sige et par ord om de jævnlige ministerkriser lige fra regeringens selvmordsforsøg i efteråret til krisen her fornylig. Det er en helt utålelig tilstand og er til ubodelig skade for det saglige arbejde, som folket venter af os, at fortsætte med disse politiske valgkampe ved enhver lejlighed, hvor en større sag er til behandling. Det er naturligvis en følge af det faktum, at vi